

Grønland, dog at der i § 5 b, stk. 2, 1. punktum foreslås indføjet: „og til hvilken virksomhed der udfordres næringsbrev“, således at 1. punktum i § 5 b, stk. 2, får følgende ordlyd:

„Stk. 2. Medmindre andet bestemmes i de i stk. 1 omhandlede forskrifter, må fremtidigt ingen virksomhed, der agter erhvervsmæssigt at tilvirke, opbevare, transportere eller forhandle levnedsmidler, og til hvilken virksomhed der udfordres næringsbrev, påbegyndes uden tilladelse fra oversundhedskommissionen, der kan stille de for virksomhedens hygiejnisk forsvarlige indretning og drift fornødne krav“.

Hensigten med denne ændring er at fastslå, at den i bestemmelsen omhandlede automatiske kontrol med en virksomhed, der beskæftiger sig med levnedsmidler, alene kommer til at omfatte virksomheder med et klart erhvervsmæssigt præg og som tillige har et sådant større og regelmæssigt omfang, at næringsbrev ifølge de herom almindeligt gældende regler er fornødent. Dette indebærer f. eks., at en fiskers eller fangers lejlighedsvis salg til private af sin fangst ikke omfattes af reglen i § 5 b, stk. 2, hvilket udvalget har anset for naturligt.

Det har tillige været af betydning for udvalget, at man med den foreslåede ændring af bestemmelsen vil nå frem til en regel, der i administrativ henseende er hensigtsmæssig.“

Udvalgets forslag tiltrådtes af landsrådet.

Den nævnte begrænsning i pligten til at søge oversundhedskommissionens tilladelse er ganske vist ikke helt hensigtsmæssig fra et levnedsmiddelhygiejnisk synspunkt, men giver dog — som af landsrådet fremhævet — en i administrativ henseende praktisk regel, hvorved man opnår, dels at de fleste virksomheder af nogen betydning kommer under tilsyn, dels at et ikke ubetydeligt antal mennesker fritages for at søge en tilladelse, som vel ville være kurant.

Oversundhedskommissionens tilladelse forudsættes som andre forvaltningsakter at måtte foreligge i skriftlig form. På grundlag heraf kan der da gives telegrafisk meddelelse om tilladelsen, hvis det anses for ønskeligt.

Den betænkelighed, der knytter sig til at give oversundhedskommissionen så betydelige beføjelser, svækkes formentlig i nogen grad derved, at to medlemmer af oversundhedskommissionen er medlemmer af landsrådet, og at oversundhedskommissionens afgørelser efter sædvanlig administrativ praksis kan indbringes for Ministeriet for Grønland,

der i samråd med sundhedsstyrelsen i givet fald vil kunne ændre eventuelle for strenge afgørelser, truffet af oversundhedskommissionen. I øvrigt har sundhedskommissionerne hernede tilsvarende beføjelser, jfr. § 4 i lov nr. 174 af 28. april 1950 om levnedsmidler m. m.

Til § 5 c.

Denne paragraf giver hjemmel til at idømme advarsel, bøde eller under skærpende omstændigheder tvangsarbejde for overtrædelse af § 5 b, stk. 2, eller af de forskrifter, der udfærdiges med hjemmel i § 5 a og § 5 b, stk. 1.

Endvidere gives udtrykkelig hjemmel til konfiskation, f. eks. af sundhedsfarlige levnedsmidler, samt til at dømme til fortabelse af rettigheder, f. eks. til at drive næring, hvilket svarer til, hvad der gælder hernede, jfr. f. eks. § 23 i lov nr. 174 af 28. april 1950 om levnedsmidler m. m.

Vedkommende landsrådsudvalg havde foreslået, at bestemmelsen i § 5 c skulle formuleres således, at alle de i kriminalloven hjemlede foranstaltninger skulle kunne idømmes for overtrædelse af loven eller af de forskrifter, der skulle udfærdiges i medfør af loven.

Udvalgets udtalelse herom, der blev tiltrådt af landsrådet, havde følgende ordlyd:

„For at give domstolene mulighed for at idømme dem, der overtræder de fastsatte bestemmelser, den af hensyn til de pågældende mest hensigtsmæssige foranstaltning, f. eks. tvangsuddannelse, foreslås § 5 c formuleret således: „For overtrædelse af §§ 5 a og 5 b eller de i henhold til disse bestemmelser udfærdigede forskrifter, kan idømmes de i kriminallov nr. 55 af 5. marts 1954 hjemlede foranstaltninger. Konfiskation kan derudover finde sted i overensstemmelse med kriminalloven“.

Der er imidlertid i kriminalloven hjemlet adskillige foranstaltninger, som efter justitsministeriets og Det grønlandske Lovudvalgs opfattelse næppe bør kunne finde anvendelse på overtrædelser af en lov som den her foreliggende eller af de forskrifter, der udstedes med hjemmel i loven, og specielt må man nære nogen betænkelighed ved, at der f. eks. for overtrædelser af levnedsmiddelbestemmelser skulle gives dom til uddannelse i levnedsmiddelhygiejne. En sådan dom ville næppe være et hensigtsmæssigt grundlag for uddannelse og fortsat virksomhed på dette område. Man har derfor ment at burde formulere straffehjemmelen som angivet.